

Foto: Tanja Albinsson

Spädbarnsfondens medlemsblad nr 5, sept 2017

Hej,

Jag vill passa på att presentera mig lite närmre eftersom det är mitt första medlemsblad som jag klippt, klistrat och knåpat på...

Linda Gabrielsson, 35 år gammal och boende i Stockholm, Lidingö. Mamma till Eleonora 11 år, Mikaela 5 år och Benjamin 0 år. Nu har det gått sex år sedan jag och min man förlorade vårt andra barn, Benjamin. Han dog oförklarligt i magen i graviditetsvecka fyrtio. En grå dag i juli, mer höstig än somrig, föddes han stilla på Danderyds sjukhus i Stockholm. Luften var tung av sorg och tystnaden öronbedövande. Samtidigt var det den finaste och värdefullaste stunden jag haft i mitt liv... Vissa skulle kanske tycka det var konstigt när jag säger att jag skulle vilja återuppleva allt igen, återuppleva honom. Hela min berättelse finns att läsa på Spädbarnsfondens hemsida bland många andras. Navigera till "[föräldraberättelser](#)".

Skrivandet har hjälpt mig mycket de senaste åren och när omgivningen inte vågade prata och jag var för förtvivlad för att ta orden i min mun, så skrev jag. Jag skrev och skrev. Det blev mitt sätt att ventileras och kommunicera med omvärlden när jag inte visste annat. När de inte visste annat. Så småningom mynnade det även ut i en roman som ett förlag gav ut i våras. Boken, *Kärlek tjockare än blod*, är delvis baserad på mina egna erfarenheter och jag är övertygad om att det är många som bitvis känner igen sig. När det blev klart med förlaget att de skulle ge ut min bok kände jag en sådan enorm tacksamhet till Benjamin - utan honom, ingen bok. Åtminstone inte den här boken. Jag kände att jag ville "ge tillbaka" på något sätt... Jag funderade fram och tillbaka och kom fram till att jag skulle skänka fem kronor per såld bok till Spädbarnsfonden och deras stödverksamhet för familjer som förlorat barn. [Boken](#) finns således att köpa i [Spädbarnsfondens webbshop](#) men också i all nätbokhandel och i bokhandlar som väljer att ta in den (fråga om den inte finns inne så

beställer de hem). Givetvis skänker jag pengar för alla sålda böcker och inte bara för dem som köps via webbshoppen!

Jag är jätteglad över förtroendet att få ansvara för medlemsbladet och jag hoppas verkligen att ni ska finna tröst i det skrivna ordet. Jag vet hur ensam man kan känns sig i sin sorg, både som par och som enskild individ men ensamma är egentligen det sista vi är... Tyvärr är vi många föräldrar som förlorat barn och att få dela erfarenheter och tankar med varandra är ofta ovärderligt. Jag har många gånger känt mig lite "lättare" efteråt.

Om ni känner att ni saknar något i bladet eller har tankar och idéer om innehållet är ni hjärtligt välkomna att kontakta mig! Det gör ni enklast på linda.gabrielsson@spadbarnsfonden.se

I det här numret får vi ta del av Jennie och Sverkers öde där de berättar om hur de förlorade sin älskade Aron. Och Anna låter oss via dikter få en glimt av Jonathans begravning men även av Jonathans brors dop. Det är dikter som jag tycker uttrycker både hopp och förtvivlan.

I augusti hade Spädbarnsfonden sin årligt återkommande familjehelg och Andreas närvarade! Han delar med sig av reflektioner och tankar från Hafsten Resort.

STORT tack för att ni bidrar till medlemsbladet! Lika förlösande som det kan vara att få ner ord och känslor på print, lika svårt och tungt kan det vara... Jag uppskattar verkligen att ni tagit er tid och ork att skicka in era texter till mig.

På Återhörande!

Varma hälsningar,
Linda Gabrielsson

Innehåll:

1. Ledare, Linda Gabrielsson
2. Dikter av Anna Eriksson
3. Jennie och Sverkers berättelse om efterlängtade Aron som föddes stilla
4. Andreas berättar om Spädbarnsfondens familjehelg
5. Vill du bli aktiv?
6. Information

Ledare

Öland 2017-07-03

De salta vågorna sköljer över mina bara fötter där jag sitter på klippställarna. Jag befinner mig på norra Öland i Byxelkrok, det gör jag varje år den här tiden. Vi inleder alltid semestern här, jag och familjen.

På något sätt känns sommardagarna här likadana varje år. Samma landskap, samma caféer, samma badstränder... till och med samma människor. Häpnadsväckande vackert är det alltid, oavsett väderlek. En blomsterflora inte lik någon annanstans, det mäktiga havet som omger mig med sina svallande vågor eller med sitt spegelblanka lugn. Det som sker runtomkring mig får mitt inre att lugna sig. Det kan vara fullkomlig storm precis som det var när vi kom här om dagen, men jag känner ändå att allt runt omkring mig har lugnat ner sig, att det går lite saktare än innan. Jag kan ta det där djupa andetaget och på riktigt känna mig till freds inombords, inte bara för att ljudet av den långa utandningen påminner mig om att det ska kännas bättre efteråt. Sommarminnena vi skapat här de senaste femton åren flyter ihop lite i varandra. Alla minnen förutom de från den där sommaren för sex år sedan. De känns knivskarpa och är lätta att sortera ut från de andra. Det finns verkligen ett före och ett efter.

Dagarna på Öland var egentligen inte mindre fantastiska den sommaren, tvärtom. Vi väntade vårt andra barn och det var bara ett par veckor kvar till ankomsten. Vi var förväntansfulla. Lyckliga. Egentligen har jag många fina minnen från den sommaren men så här i efterhand, med facit i hand, har jag en bitterljuv smak i munnen. För alla minnen gör ont –de påminner mig om var att då var vår älskade pojke fortfarande med oss. Alla foton vi har från den sommaren känns ända in i själen. Den där gravidmagen där vår han låg, omhuldad och invaggad i en falsk trygghet...

När vi umgås med andra och halkar in på sommaren 2011, så där som man ibland gör när man pratar gamla minnen, då fastnar skrattet i halsen. Och leendet når aldrig riktigt ögonen. Det gör fortfarande för ont, sex år senare. Jag tror att det alltid kommer att vara så, mer eller mindre. Minnen från den sommaren griper tag i mitt inre, kramar till för att jag aldrig ska glömma... för att jag alltid ska minnas. Jag vill ha det så, det måste få vara en del av mig. Det finns verkligen ett före och ett efter.

Sommaren 2011 förändrade mig på djupet. Minnena, för det är allt jag har, påminner mig om att vara lite mer medveten, om att älska lite mer. De manar mig att njuta lite, lite mer av livet och av de i min närhet. Det låter ju som en fantastisk nyvunnen medvetenhet? Men den kan även vara tärande den här medvetenheten för den påminner mig också om döden, som skrämmer mig. Jag tänker på döden mer nu. Jag är ängsligt medveten om hur fort livet snurrar och jag tycker att tiden med mina nära och kära är för knapp. Speciellt nu när jag vet vad som kan hända... Människor vi älskar dör.

Jag vill bara leva ett lugnt och långsamt liv.

Livet "före" var lättare, när jag var naiv. Samtidigt skulle jag vilja påstå att jag älskar mer nu, att jag njuter mer av livet. Jag trodde länge att jag inte skulle kunna bli lycklig igen men det är jag. Kunde nästan skämmas först och inte vilja erkänna det... det kändes fult. Nu har jag lärt mig att leva med den avgrundsdjupa sorgen samtidigt som jag är lycklig. De två motparterna lever bredvid varandra, med varandra. Den ena vill inte vara utan den andra, kan inte vara utan den andra. Ett liv utan att känna vare sig sorg eller lycka var inget liv för mig. Periodvis

har jag varit väldigt bra på att tränga undan känslor, bara stänga av. Och vem vet, kanske var det så jag behövde hantera allt just då för att kunna fortsätta existera. Nu tillåter jag mig att känna allt det där som är så tungt men också det som är innerlig lycka. Det är okej att vara ledsen. Och att vara glad! Ibland är jag så förtvivlat ledsen och sorgsen att jag vill krypa ur mitt eget skinn. Skillnaden nu mot för några år sedan är att jag vet att det går över.

Jag flyttar upp ett snäpp till stenhällen ovanför. Mörka moln har dragit in på himlen ovanför mig utan att jag märkt det och vågorna har blivit betydligt högre. En och annan våg når fortfarande tillräckligt högt för att skölja över mina fötter. Jag har börjat frysa lite men sitter kvar. De stilla tankarna vinner över knottrorna på mina ben och armar. Jag drar in en doft av söta sommarblommor och salt hav –sommar igen. Den sjätte sedan vi förlorade Benjamin. Han dog oförklarligt i min mage i fyrtionde graviditetsveckan. De ljumma sommarkvällarna kom tillbaka och jag njuter av dem igen, hela tiden med vår pojke tätt intill. I mitt sinne håller jag honom nära, nära mig. I varje andetag, varje hjärtslag.

Benjamin föddes stilla mitt i sommaren vilket innebär att vi sällan är hemma på hans dag. För varje år som passerat har det känts lättare och lättare att vara bortrest. Vi bestämde oss fort för att vi inte skulle lägga upp sommaren och våra semestrar efter hans årsdag. Slumpade det sig som så att vi var hemma så var det så och var vi bortresta så skulle det funka det också. Det var varken ett lätt eller smärtfritt beslut, alltid detta samvete... Vi fick ta med oss Benjamin istället! Så varje år så målar jag en sten med texten "Där vi är där är du, Benjamin". I år kommer den läggas på en fin plats i Tyskland där vi kommer att vara på hans årsdag. Vi kommer välja ut platsen tillsammans, hela familjen. Oense kommer vi säkert att vara också. Förra året placerades en annan sten på cirka tvåtusen femhundra meters höjd i Österrikiska alperna. Det har blivit vårt sätt att hantera årsdagarna trots att vi inte är på just den kyrkogården där Benjamin vilar. –För de är tunga, årsdagarna, oavsett om det gått ett år eller sex år. De överrumplar mig fortfarande. Jag brukar förfasas över dem, längta efter dem och samtidigt vilja ha dem "överstökade". Allt detta brukar jag känna på en och samma gång. Innan Benjamin kom in i mitt liv så visste jag inte att man kunde känna allt det här i ett och samma andetag... Det är bara en av alla saker Benjamin har lärt mig om livet.

/Linda

Dikter av Anna Eriksson

Den första dikten skrev Anna till deras son Jonathan som föddes och dog den 22 februari 2015. Dikten lästes upp av en vän på Jonathans begravning och finns även på hans gravsten.

"Ditt liv och dina sparkar inuti mig.
En känsla av överklighet, men ändå så nära.
Mitt hjärta fylldes av längtan och kärlek till dig.

Dina blå ögon mötte pappas blick.
Du kramade hans finger.
En ovärderlig stund tillsammans ni fick.

Din lilla kropp tätt mot mitt bröst.
Känslorna stormade.
Mamma, pappa och Jonathan – Det finns ingen tröst.

Små perfekta fingrar och tår.
En näpen liten näsa.
Du kommer för alltid att vara vår.

Jag vill hålla din hand.
Krama och pussa dig varje dag.
I en annan värld, i ett annat land.

Till dess är du med mig här och nu, varje sekund och minut.
I mina tankar, mitt hjärta och min själ.
Vi ses igen när livet är slut.

Vi älskar dig."

Din mamma

Den andra dikten skrev Anna till Jonathans lillebror Jack. Han föddes den 3 januari i år och lever och mår bra. Dikten lästes upp av Jacks fadder vid namngivningsfesten.

"Den som ser en regnbåge har alltid vattendroppar framför sig och solen lågt stående i ryggen. Regnbåges färger och kontraster är som skarpast när den uppenbarar sig bland mörka moln. Ju kraftigare oväder desto starkare regnbåge.

En regnbåge dämpar varken ett oväders framfart eller dess efterdyningar, men sprider ett ljus i mörkret. Även om mörka moln fortfarande svävar på himlen skapar regnbågen – genom sin färgprakt – hopp.

Enligt den nordiska mytologin och antikens greker bildar regnbågen en bro mellan himlen och jorden.

Jack - Du är min alldeles egen regnbåge.
Du har gett mitt hjärta liv igen.
Jag älskar dig."

Din Mamma

Jennie och Sverkers berättelse om efterlängttade Aron som föddes stilla

Lördag 7 januari 2017

Av längtan till dig - 031116 - Beskedet

Klockan var ca 16:15 torsdagen den 3/11 när jag väl lagt parkeringsbiljetten i bilen, låst bilen och gick mot förlossningen. De var en grå och trist eftermiddag och de småregna. Jag hade aldrig varit på Malmö KK, där BB, förlossningen, Kvinnokliniken och specialistmödravården ligger. Jag visste ju inte då att detta skulle bli ett hus jag skulle spendera dom nästkommande 3 dygnen i och många besök där efter.

Jag gick in och fråga vägen till BB, för det var dit jag skulle gå när jag kom in sa Ylva som svarade i telefonen på förlossningen den eftermiddagen. Ylva och jag visste inte då att vårt möte timmen senare skulle bli ett hemskt möte. Väl inne, efter lite svårt att hitta, ombads jag att sätta mig i väntrummet längst ner. Jag satt där med tusen tankar och strök min hand över magen, som jag alltid gjorde. För att på något sätt berätta för LillKnodden att - Mamma är här ute. Du är säker, och så är de så där mysigt att ha den där stora, mysiga magen. Minns jag tänkte när jag satt där mitt emot en annan gravid kvinna och hennes kille att - min mage är inte alls lika stor som hennes, men lugna mig sen att vi är ju "bara" i v 36 och alla magar är olika.

Efter ca 10 minuter kom undersköterskan Eva. Eva hade en mjuk och roingivande blick och långt grått hår i en lång fläta. Jag minns jag tänkte att jag var glad de va en lite äldre, rutinerad kvinna som tog emot mig där jag satt helt själv och lite orolig. Min sambo Sverker var på jobbet. Han skulle stänga den dagen och jag skulle ju bara in på ett ultraljud och få veta att precis som alltid, att vår knodds hjärta slog fin fint där inne. Jag och Eva gick in i ett undersökningsrum på BB, vi pratade lite så där stelt om det dåliga vädret, fast de var skönt det var plusgrader sa Eva, för Eva bodde på landet. Jag hoppa upp på britsen och Eva satte på CTG-maskinen, den som mäter bebisens puls och kurva. Jag drog ner byxorna och upp tröjan så min stora, fina mage syntes. Eva klicka på lite av den kalla gelen på magen och jag frös till. Vi skratta till lite.. De skulle bli den sista gången jag skratta på ett tag.

Eva satte banden till CTGn runt mig och börja trycka den lilla blå magnet kuben mot magen för att hitta Arons hjärta. Hon rör den lite hit och dit och ibland får hon in en puls på 170, minns jag hann tänka - haha, där är han ju. Löjlige jag. Men sen försvann hjärtljuden, sen kom dom igen, sen försvann dom igen. Eva lugna mig med att säga - de är lite svårt att hitta dom ibland, och ibland får man in mammas puls också, och skratta till. Men innerst inne visste jag redan då att något nog var fel.

Eva sa -snart kommer barnmorskan för hon undrar nog varför jag inte hittar ett stabilt hjärtljud. Alla CTG-maskiner är uppkopplade till receptionen där en extra barnmorska alltid sitter och ser, så är något fel kommer dom. JA KOM SNÅLLA , tänkte jag direkt. Bara barnmorskan kommer så hittar hon ju ett stabilt hjärtljud.

Då kom barnmorskan Natalie. Söt, ung tjej som var väldigt fokluserad. Hon kände väl på sig, precis som jag gjorde, att något nog va lite fel. Hon bad mig lägga mig på

sidan för hon kände att Aron låg med ryggen på höger sida. Minns hur jag bara stirra rakt in i väggen när jag vände mig och allt ljud omkring mig försvann. Jag låg bara och vänta på att hon skulle säga - Titta, där är de ju. Jag menar en bebis i v 36 ska man hitta hjärtat på ganska lätt?!

Men något sånt yttrande kom inte, utan Natalie sa att hon skulle kalla på Ylva som beställde ner en ultraljudsmaskin för de är mycket lättare att se hjärtat då. Jag hörde knappt eller så ville jag inte lyssna. Eva, undersköterskan, stod och höll min hand hela tiden. Hon såg på mig att hela jag skrek av oro.

Ylva kom in med ultraljudsmaskinen och jag la mig på rygg igen. Hon tog på en stor klick gelé på magen och börja röra den över magen. Allt var tyst, vi var fyra kvinnor i rummet vars blickar var på Ylva och hennes maskin. Det tog ca 1 minut sen såg jag hur Ylva börja svälja, ni vet sådär när man är riktigt jävla nervös. Orden efter de ekar fortfarande i mitt huvud.

-Jennie, jag är ledsen men jag ser ingen aktivitet alls. Din sons hjärta slår nog inte. Jag kollar på henne som om hon vore det smutsigaste jag sett i hela mitt liv som om hon vore ett monster.

Sekunden där efter säger hon till oss att hon vill kalla på Karl, förlossningsläkaren som jobba den kvällen. Hon sa att han är mer rutinerad och vi får hans utlåtande också men jag är ganska säker. Vad är det sista som sviker en? Hoppet. Jag tänkte ju då igen att bara han kommer blir allt bra. Dåliga jävla barnmorska.

I väntan på Karl gick tankarna som blixtrar genom skallen och min älskade Ssverker var inte där. Jag ville så ha honom där vid min sida, som alltid annars. Hans trygga famn och han varma ögon som alltid ger mig lugn.

Jag fäste blicken hårt i taket och Eva strök nu min hand hårdare. Karl kom in i rummet, han som längre fram kommer bli en viktig människa för oss. Han sätter sig på sängkanten hos mig och försöker få kontakt med mig, mitt svar blir till honom. - gör de du ska, tack! Och så stirrar jag upp i taket igen.

Karl sättet igång med ultraljudet och tar ca 1 min på sig han också. Sen vänder han skärmen mot mig.

- Jennie, kolla här. Tanken jag tänker då - JAAAAA, han lever han ska visa mig ett stort, hårt klappande hjärta på vår son. Jag tar bort blicken från taket, kollar mot Karl, vänder blicken mot skärmen och orden som sägs och synen jag får, - Din sons hjärta har slutat att slå... han lever inte.

Allt blev bara knäpptyst!

Karl la sin stora, tunga hand på mitt ben och sa dom orden som vi skulle få höra ofta fram över,

- Beklagat sorgen. Detta är något av det värsta som kan hända en.

Mina tankar snurra som snöflingor i huvudet- va fan menar doktorn? Vilken jävla sorg? Vadå det värsta som kan hända? Jag fattar ingenting, mitt barn lever och du ska plocka ut honom nu, sa jag till honom medans jag slängde mig runt hans axlar, rädda honom då för fan.. Sitt inte där och glo på mig som om det är synd om mig.. det är synd om min son. Karl tog bort mina hårt hållna händer från hans axlar och förklara lugnt för mig med trygg röst att om han hade kunnat göra något för vår son så skulle jag gjort de. Men hjärtat står helt stilla, flödet i kroppen är helt stilla. Där är ingen aktivitet Jennie. Men jag fattade ingenting, det gör jag fortfarande inte.

Att man inte dör själv, där och då, är för mig fortfarande helt ofattbart. En del av mig dog men att jag fortfarande andas?

Den första känslan som for över mig när de sakta börja sjunka in att min son faktiskt inte lever längre, det var skam, otrolig skam. Jag kunde inte ens föda ett levande barn, jag kunde inte ens rädda mitt eget barn. Jag kommer aldrig bli mamma, mamma på riktigt. Jag kommer aldrig vilja utsätta mig för detta igen. Karl frågar mig tyst - kan vi ringa någon? I så fall tar Natalie hand om de, jag måste gå. Jag kommer tillbaka senare. Det var 6 st akuta kejsarsnitt den kvällen. Som svar på hans frågan fick skakigt ur mig,
- Snälla ring min sambo jag klarar mig inte utan honom.

Barnmorskan Natalie tog min telefon och ringde Sverker. Eva, undersköterskan, som stått och hållt i min hand sedan vi började förstå att något var fel och Ylva började med ultraljudet, stod kvar vid min sida.

Hon sa - jag lämnar dig inte förrän din sambo kommer. Jag lovar. Jag minns inte så mycket mer av stunden i det där rummet på BB. Jag låg bara och stirra rakt upp taket och vänta på min Sverker. Min trygga, varma famn som alltid gör mig trygg!

Det brukar ta 25 minuter för honom att ta sig hem...de var dom absolut längst 25 minuterna i mitt liv.

Och förmodligen i Sverkers också. Sverker har berättat i efterhand om hans upplevelse och samtalet han fick av Natalie. -Hej Sverker, hade hon sagt med ganska bestämd röst. Er bebis hjärta har slutat att slå, kan du komma hit? Jennie är på Malmö förlossning, skynda dig men kör försiktigt. Klick....

Sverker hade satt sig på trappan upp till deras omklädningsrum och förstod absolut ingenting. Han bara grät. Han letade rätt på Linus, hans kollega, som bara 3 månader tidigare fått en son och då på Malmö förlossning så Sverker tänkte att han skulle hitta honom -Linus, kör mig till förlossningen i Malmö nu, min sons hjärta slår inte länge. Linus körde Sverker in och när Sverker kom tänkte han att Aron var utplockad och jag låg på neonatal.

Han sprang upp, men blev snabbt hänvisad in till mitt rum på BB. Var gång dörren öppnades in till mitt rum så flytta jag blicken snabbt från taket och önskade var gång att de var Sverker och till sist så kom han. Jag kommer aldrig glömma den känslan och dom tankarna och den synen. En människa som jag älskar så innerligt att se honom så orolig, förvirrad och förkrossad. Och jag var tom på svar.

Vi slängde oss om varandras axlar, kramades så hårt att blodet försvann ur våra armar. Eva kramade hårt min arm med sin hand och sa - jag lämnar er själva nu. Men vi finns här. Vi kommer tillbaka snart. Jag och Sverker fortsatte kramas hårt, skrikande av smärta och tårar. Känslan går inte ens att förklara med ord. Det närmaste jag kommer är tomhet. Otrolig tomhet. Där och då visste vi ingenting om den långa resan vi skulle göra ihop framöver. Vi visste bara att den var otroligt skrämmande. I mina tankar fortsatte snöflingorna att hagla ner.

När jag väl förstod att vår bebis var död trodde jag och ville jag att dom bara skulle snitta upp mig, plocka ut honom och låta mig åka hem. Låta mig gräva ner mig själv i en håla och aldrig komma upp igen.

Eva, Ylva och Karl kom tillbaka efter ett tag. Den stunden av ovisshet, helt ensamma i det där rummet, den var hemsk. Jag var i total chock och skaka och frös något otroligt. Eva lindade in mig i ett tjockt täcke och alla tre följde oss till ett rum på förlossningen. Förlossningen? Vad ska vi där och göra? Vi ska väl upp till något rum där dom gör kejsarsnitt?

Vi fick rum 1 på förlossningen och Eva och Ylva kramade om oss hårt och sa lycka till och vi beklagar sorgen. Karl fick också gå, ännu ett kejsarsnitt eller ska han iväg och förbereda vårt kanske? Vi satt där själv. Jag minns jag frågade Sverker precis innan barnmorskan kom in - tror du dom gör kejsarsnitt?

In kom barnmorskan Zara, en dansk, relativt ung tjej och undersköterskan minns jag faktiskt inte vad hon hette. Kl va nu ca 20:30. Zara började med att beklaga sorgen och försiktigt fråga om de hade hunnit sjunka in? - njä, eller vad? Att vår son är död, att vårt liv är misär, att vi inte vet hur vi ska orka leva? Nää, det har inte hunnit sjunka in. Zara kramade då om mig hårt. Zara började sakta prata om den kommande tiden hos dom. Ni får ha detta rummet hur länge ni vill, vi kommer köra in en extra säng till dig Sverker så du också kan ha det bekvämt, vill ni så får ni åka hem och sova hemma och komma tillbaka när ni är redo.

Åka hem? Sa jag. Med alla dessa känslor och tankar. Och orka åka tillbaka när vi tycker det är dags att lämna vår son eller? Nä, nu är vi här, vi stannar. Zara sa då att vi kunde ju åka hem och hämta förlossningsväskan och ta på lite bekväma kläder och kanske hämta någon mat. De ville vi såklart! Trots att skötbordet stod framme, lite saker vi köpt som stod framme. Jag hade redan packat förlossningsväskan, med tre små kitt till honom, allt matchat i fina färger, hans lilla söta kanin han fått av sin moster, hans gosiga filt som pappa köpt till honom i Smögen på vår sommarsemester, hans overall och mössa, bindor, trosor, mjukiskläder, laddare och coca cola och två små påsar chips. Innan vi åkte hem fortsatte Zara förklara.

Så kommer ni tillbaka, så ringer vi hit Birger våran begravningsentreprenör som vi har här på Malmö förlossning, så kommer han ta hand om er lite. Sen sover ni och när ni sen känner er redo så sätter vi igång dig Jennie. SÄTTA IGÅNG MIG? Vad menar du? Ska jag föda vaginalt? Menar du att jag ska föda ut vår döda lilla son? Ni tycker inte att jag redan gått igenom tillräckligt. Ryssningar, rädsla, ovisshet, ilska flög genom kroppen. Ni är ju dumma i huvudet.

Förlossningen gick bra. Jag visste inte vad jag skulle förvänta mig. Blev igångsatt kl 1430 med cytotec. Det tog ca 30 minuter sedan var förvärkarna igång. Dom kom som stötar, konstanta stötar och jag fick knappt någon paus. Fick epidural kl 18. Himmelsk medicin. Kände ingenting och på 3 timmar öppnade jag mig fullt. Kl 22:41 kom han.

Du lades upp på mitt bröst direkt. Precis som dom flesta andra bebisar. Skillnaden var att du var stilla, du var tyst och du sökte inte efter mitt bröst. Jag har inte fått lära mig på alla föräldrakurserna och profylaxkurser hur man gör när ett barn föds stilla. Det kunde jag inte.. att de ens hette så, stilla.

Men jag blev mamma och Sverker blev pappa, Där och då! Alla känslor i mig bubblade upp och mina tårar rann ner för mina kinder, allt släppte och jag blandades av stolthet, stolt över dig min vackra son.

Lycklig, lycklig att du var alldeles perfekt och jag hade klarat av min uppgift.

Min uppgift att sätta dig till världen på ett tryggt vis.

Rädsla, rädd att förlora dig fast jag redan gjort de. Men du var hos mig, i min famn, min famn fylldes av din varma, lena kropp. Din gosiga hand på mitt bröst. Jag ville ta dig under armen och smyga iväg och gömma mig med dig där ingen kunde hitta oss. Så jag för evigt fick ha dig hos mig. Så ingen, inte ens himlen kunde ta dig ifrån mig. Du var vår och vi ville inte förlora dig. Lättnad, lättnad att de jag mötte som jag varit så rädd för att möta var bara vår perfekta, välskapta, söta son. Det var inte döden, det var inte otäckt, det var kärlek. Från första känslan, från vårt första möte.

Jag viskar hemlisar i ditt öra efter du spenderat natten mellan oss.

Oro, oro över vad som händer här näst?

Men den oron släppte snabbt. Kristel, barnmorskan, kom upp och klappa mig på kinden och sa - Grattis Jennie, du har blivit mamma. Och detsamma gjorde hon på Sverker. Och jag blev stolt som en tupp. Jag hoppas du kände vår enorma kärlek Aron. Kristel kallade honom gossen och hon sa hon ville ta avtryck på gossens händer och fötter till hans födelsetavla. Det gjorde hon när han låg på mitt bröst. Duttade svart färg från en liten ask som såg ut som stämpelfärg, på hans högra hand och hans vänstra fot. Sen gjorde hon avtryck på ett fint grönt papper där hon senare skulle fylla i hans vikt, längd, datum, tid.

Kristel sa till Sverker att han skulle ta massa bilder. Sverker var så inne i att studera sin fina son. Sverkers ögon lös. Lös av kärlek och stolthet. Han pussade sin son och klappade hans lilla hand. Han var stolt, en stolt pappa. Sverker högg till sist tag i kameran och tog massa foton. Jag låg bara där och studerade dig.

Ditt lilla öra som hängde lite precis när du kommit ut, din spetsiga näsa, precis som mammas. Din arga panna, precis som pappas. Din pappas händer hade du, och hans fötter.

Din kropp var lite skavd på handen och rumpan eftersom jag inte hade så mycket fostervatten. Du hade haft det tufft där inne Aron. Vi hoppas bara du inte led. En mammas uppgift är att skydda sitt barn, men hur skulle jag kunnat skydda dig när jag inte visste. Jag önskar jag visste att du inte hade de bra. Om bara jag hade vetat... Jag vaknade till ur mina djupa tankar för att Sverker och Kristel skulle ta Aron och väga och mäta och klä på honom medans dom undersökte mig vaginalt och jag fick ta på mig binda och trosa. Sen komma upp.

Efter dom mätt och vägt fyllde Kristel i de där gröna fina pappret, Där står:

4 november 2016 22:42

Lilla Aron

1780 gram

44 cm lång

27 cm huvudomfång

Hans mått, vår sons mått!

Vi kommer aldrig få mäta eller väga dig igen. Men du hade säkert blivit lång och tjock, om du bara fått stanna.

Han lades ner på skötbordet av Kristel och jag hörde hur Sverker kämpade med blöjan. Han fick klä sin son. Ta på honom blöja, strumpor, hans mössa och hans pyjamas, pyjamasen han fått av farbror Pelle och kusin Thea. Vi valde ju en pyjamas till dig för du skulle ju bara sova, för alltid!

Vi stod där länge, lutade över skötbordet och klappade och tittade på dig. Hur ska vi kunna sluta klappa och titta? För det måste vi, till skillnad från alla andra. När vi väl väljer att låta dig bli hämtad får vi aldrig mer titta och klappa, trodde vi. Sverker lyfte dig och la ner dig i din prickiga filt och la dig i hans famn.

Vi satte oss i sängen. Tätt intill varandra och tittade, snusade, pussade, gosade, grät och log. Vi ville aldrig den stunden skulle ta slut. Där och då var vi en hel familj. Sverkers bror, min bror, Claudia och Micke var ju kvar på förlossningen. Dom han inte gå hem innan du skulle komma ut. Dom satt spänt i väntrummet. Sverker, som stolt, nybliven pappa gick ut och hämtade dom och yttra stolt orden
- Jag har blivit pappa.

Dom var dom första som fick träffa dig. När dom klev in genom dörren önskade jag att du kunde se, kunde få känna, känna all deras kärlek till dig. Men de hoppas jag du gjorde Aron.

Dom tittade, klappade, gosade och sa grattis, grattis till oss för vi blivit föräldrar, mamma och pappa! Vi var så stolta.

Sverkens bästa vän Märten kom också den kvällen och tittade på dig. Sen gick alla. Och strax där efter kom världens stoltaste mormor och morfar. Då låg du i din lilla platsäng, invirad gosigt i din filt och din mormor och morfar gosade med dig. Sa dom älskar dig och klappade dig så ömt. De var en fin stund, jag hoppas du njöt av allt gos gossen.

En del av mitt hjärta dog den dagen. Den delen stal du Aron och tog med dig till himlen. Jag hoppas du kramar de hårt när du behöver din mamma. Nu var kl 01:30 och den 4/11 var över. Du hade kommit ut till oss och den natten låg du mellan oss, i din filt, i din platsäng i vår säng. Precis som du skulle få ha gjort här hemma. Mellan din mamma och pappa, trygg och älskad. Vi saknar och längtar efter dig. Varje dag. Du är mitt livs stora sorg. Du kommer alltid vara en del av mig. Min förstfödda son.

Ett av våra sista farväl innan Birger skulle bära dig till kapellet.

Den 7 december 2017 ska Aron bli storebror. Exakt ett år efter han var tänkt att komma. På hans dag ska hans lillasyster eller Lillebror födas. Om vi når så långt?! Önskan och drömmarna är enorma. Rädslan oändlig. Det är en resa med enorma känslor. Men min Aron kommer alltid vara efterlängtd och saknad. Vi lever livet idag med öppenhet och förevigar hans lilla resa. Vi är öppna med vår sorg och vill ständigt prata om vår son. Han har fått ta plats i mångas hjärtan. Precis som jag önskat. Att han ska vara en del av oss. Vår lilla pojke. Aron Hultzen Stjernström

/Sverker & Jennie Hultzen

Tankar från Spädbarnsfondens familjehelg 2017, av Andreas Ekengren

Spädbarnsfondens familjehelg anordnades i år på Hafstens camping i Bohuslän. Över 160 personer deltog. Det var som alltid ett fint program med bl.a. gruppsamtal med olika teman, marschalltändning, minnesstund, ballonguppsläpp och samvaro i allmänhet.

I juli var det fyra år sedan vi förlorade vår son August och det var den tredje familjehelgen som jag har deltagit i. I år kände jag igen flera ansikten och kom ihåg deras historier, men insåg att jag inte visste något mer om dem. Vår saknad, sorg och gemensamma erfarenheter förenar oss. Bakgrund, jobb, lön och utbildning spelar ingen roll. Det enda som betyder något är våra förlorade barn och att vi får möjlighet att tala om dem.

För mig är familjehelgen ett tillfälle att få sörja och till eftertanke. August finns ständigt med mig, men det finns inte alltid tid eller någon att prata med om saken efter honom. Familjehelgen fyller därför en viktig funktion. Familjehelgens organiserade gruppsamtal och de spontana samtalen gör att saken och sorgen väcks till liv. Samtidigt gör samvaron tillsammans med andra drabbade att sorgens smärta bäddas in och landar lite mjukare än under övriga delar av året. Det sägs att delad glädje är dubbel glädje, men den ömsesidiga förståelse som en delad sorg innebär ger för mig dubbel tröst. Det ger kraft att tilltala min döde son vid namn och att utan långa förklaringar säga att jag är pappa till tre barn, men att lille August är död.

Tack till Spädbarnsfonden och till alla som bidrog till att genomföra årets familjehelg!

Andreas,
Pappa till August

Information

Skicka in eget material

Till sist vill vi uppmana alla som vill, att bidra med material till kommande medlemsblad, hemsidan och sociala medier kontakta linda.gabrielsson@spadbarnsfonden.se Det kan handla om dikter, en text om ett ämne eller händelse. Ni kanske träffas privat efter samtalsgrupper och vill dela med er om dessa möten.

Inspirera gärna andra medlemmar och läsare till aktiviteter! Allt material tas emot, men kanske inte kommer med i just nästa medlemsblad. Vi kanske tycker att ert material passar bättre till hemsidan. Maila gärna material till linda.gabrielsson@spadbarnsfonden.se på löpande basis.

Vill du bli aktiv?

Funderar du på att själv bli en aktiv medlem eller vill veta mer vad ett distriktsamordnansvar innebär? Kanske har det gått ett tag sedan du förlorade ditt barn och nu vill du erbjuda nydrabbade stöd i form av samtal? Då kan du bli kontaktperson eller stödfamilj. Det finns flera sätt att vara aktiv i Spädbarnsfonden. Kontakta oss gärna för mer information. kansliet@spadbarnsfonden.se

Vi söker särskilt nya aktiva till dessa distrikt:

Skåne (i Skåne har vi en distriktsamordnare, men Anna-Maria söker fler som vill arbeta med henne i distriktet), Blekinge, Östergötland, Jämtland, Jönköping, Norrbotten, Västernorrland.

Kommande aktiviteter :

- [Läs mer om var filmen "Efter Inez" kommer att visas>>](#)
- Årsmöte 17 mars 2018, Sigtuna Stiftelsen

Företagsvänner 2017:

[Bli företagsvän>>](#)

Kontakta oss:

BG: 900-2122

Swishnummer: 123 089 81 55

Spädbarnsfonden
Stigbergsliden 18
414 63 Göteborg

031-3875757

kansliet@spadbarnsfonden.se

www.spadbarnsfonden.se

[Bli månadsgivare](#) - Stöd vår verksamhet Allt vårt arbete bedrivs frivilligt Läs mer och bli en av Spädbarnsfondens hjältar du också! Våra 57 supportrar har tillsammans bidragit med 54 650 kr än så länge. Fantastiskt. Stort varmt tack, ni gör skillnad!